

РУССКИ НОВИНИ

ЗА РУСИНОХ У КРАЛЬОВИНИ ЮГОСЛАВИИ

Выходива каждый тыдзень. — Преплыва на рок 60 Дин., на под рока 30 Дин. За Америку и други крај 2 долара ронга.

Продатку и ривки вквма до Редници и Угарин треба послати на адресу: „Руски Новици“ Нишкорелци (Югославия).

Цо су „батогаше“?

Ном «батогаше» агитирају,

А прено нишко тото батогаше робя? Чи воли прешвечени, же наша грекокатолика вира не добра и же зато треба наш народ прејси на другу виру, на православие?

Тото би зме никак не поведи уж престо, бо медали батогашами највечей вст людзох, котри не барз лобели церкву и виру, а таки людзе звычайно вообщо не маю никакото вреското прешвечени; з тим жеиш можю маи прешвечени о тим, котра вира ливша. Друга причина, пре котру би батогаше могли жадаи православие могла би буи национална (народна) свидомост. Батогаше очивисно хибно думаю, же националност; мож мишаи зос виру. Вони думаю, же би наш народ баржей буи руски и же би буи близки Сербом, кед би буи православни. Тото их думане цалком хибно. Наш народ занувал у себе тварди руски корени и тварду в целу руску неиху (душевност). Хто дем кус зближей позва наших людзох дораз то обачи. Батогаше на приклад доизвико нашей Просвिति, же вона близка гу хорватскому духу и менталитету, бо у Просвिति робя и хорватски священіки (шишко ведно двома). Але баш близка наша звяз зос Хорватами, бо з цима живем у истим владическу, најкрасни доказ проци батогашких думаньох и тврдазеньох. Ми нишки добре знаме, же наш наш народ гоч в единой истей вири зос Хорватами, цо жию у Жумберку, инак престо ани еден народни руски звычай не премеиел на хорватски. То највечей доказ, же вира нише, а народност ише. Ми едно зос Хорватами грекокатоликамаи у вири, але зме не едно у народности. Так би буио и кед би наш народ прешол на православие. Теда би ми буии едно у вири зос Сербами, але би зме не буии едно у народности. И ни би зме з тим не добиши, бо би зме остали далей Русини и

кед би зме спели даюку озбиљнейшу помоц предаи у спох чешкоцох, зме би зме не могли теи помоци надаваи лем од наших братох у Галици и Карпатскей Русии. Ми добре знаме, же там нам корени и же тоти крај и нешка не твардо тримаю нашей грекокатоличкей вири и нашей народности и вообщо нашей народней просвिति.

Близкост гу Сербом.

Не нужно нам даие батогашке мудроване. А цо же тиче близкост гу Сербом иай буду уверени батогаше, же наш народ у своей Просвिति ише будзе близки Сербом, як воли зос своим православием. Бо наш народ организовани у Просвिति указал уж не раз свою честу и честу славянску дуну и робил ведро зос Сербами за добро нашего отечества. Наш народ грекокатоличкей вири буи, вст и остава звяз восточней и западней просвिति, а баш цо тим вон з историко одредзени на любов гу нашим Славянским братом православией вири. Наш народ тоту любов ишла не скривал и не таел, гоч зос цо и не правел рекламну зос своим национальным шовинизмом. Наш народ тоту любов указал у иррей своей скромности тримаючи ше чесно своих народних руских традицийох и своей грекокатоличкей вири, з котру вон живи и умира. Каждый чесни Серб, котра нас зближей позна, понигуе нашу народну свидомост и нашу красни народни звычай и не жада од нас ише, лем да останем на теи драги, на котрей зме тераз. Же ише можебуи азепоедини Сербн не добре информирани о наших обставкиох порадовали рекламному братству, котре им понукало батогаше, шивико вони своей думане о тим братству премеиел, док зближей унознаю батогашох, цо су за едни и яки вони людзе.

Бо «батогашом» так виштра нишко скорей на розуме, як истинна народна

свидомост и добро нашего руского народа. Кед би зме их шидом понгли, постави бизме обекдришени народ; буи бизме и себе на цкоду и цалим братом Сербом и цалому нашему Югославянскому народу и нашему отечеству.

Плетка о хорватским менталитету.

У теи цагоди треба да спомием ише одну змишну плетку батогашох. Вони тврдаз, же ми хорватского менталитету, бо у нашей Просвिति вст и хорватских священікох. То вони наводза як трих пач. Вони зо нишиную з тенденцию, як да наша Просвита уж зато, же ма у своим штрелку Хорватох священікох, (доведна двома!) проци Югославянскей идеі и сепаратистична. Шмих тримаице приятели — як пачели стари Римляне (ризум тенеатас амници) Ша то нас баш и цеш, то наша честота а не грех, же наме у своим штрелку, медали најодличнейшими членами нашей Просвिति двома хорватских священікох, котри не лем же су священіци, але треба наглашиц, людзе велькей интелитенни, котри полюбели широ наш руски народ и сердечито не заивжали за його добро. То највечей доказ, же наш народ ма вельо добри особини, бо кед би того не буио не могли би тоти священіки таку сердечну любов указати гу нашему народу.

Тоти Хорвати священіки стави ише на твардим темеио Югославянскей идеі як то највечей шведчи их прешлост. Ми дакле през них наме найузнану звязу зос Югославянским народом.

А яка прешлост наших «батогашох» особено их предаицох? Не подло би буио, кед би у «Зарі» написали каждый свой особено национали sentiment vitae (описание живота), бо наш народ спари, же их цалком не позна. Цо то за людзе, котри не рекламираю по новинох, як народни предияки, цалому народу ише цу надрилиц за народних предиякох, а до венца не буиц познати не лем у иррейних станох нашего народа, але ани медали нашу интелитенцию?

Як змо тварени два су причини, пре котри би наше багатанне могло, жадац православие: вирске презвездчене и национална свидомост. Зос горе поведзеного видю медзитим, же обидва тоги можкосци не маю твардого темелю. Оставала би инче треча възможносц: особни интерес (хасен) «багаташох». Можбуц зато, же би вони при той «ураци» заробели, дали ше «багаташе» на свою

«спасительну» и рекламирану англанию? О тим не будземе розправитц. То препунцине сонести наших «багаташох» и зараному розсудзеню нашего народа.

Єдно добре знаме и видиме, же наш народ роботу «багатанох», гом яки вона темель мала, пайонтрейше осудзуб и же ю до края осудзи.

(Далей булзе).

белшти а и лешти. Кажде збинец одать може дац оден динар на тидзень за свою «Руски Новини»!

Дню новосалских Руснацох и прето бажие, бо у Н. Саду розсудила «Заря» и там ше почало зос пропаганду за правеслабико га доц багаташе муша обетовати повн надрати и 80 Дин. за «продавельску» бирю, до тля наше свидоми Руснаци дзечис одтаугю од своей плати 100 Дин. на Просвиту. Вони з тим дати найлешни одити и «Заря» и тим цо одступили од своей злон.

Прето, най будзе скава и месц новосадским Руснацом, а нам инчирим най булзе краси приквала, як треба да робиме за свою Просвиту и «Руски Новини».

Най жию новосадски трамвайци, а ми ше не дайме од них потахлици!

Нови Сад за Просвиту и „Руски Новини“.

Красни приклад пожертвовосци и лобоби гу Просвитуом Дружству указали нам месни дордобчани, цо наместени на трамвайо у Н. Саду. Зос власней дзелн, вони на зберали медзи собу од своей худобней плати 700 Дин. на руску Просвиту и то кажди дзечис дан по 100 Дин. Приносили вони тоту суму пенези на парохию, а кад паночобени, зберанени матурант Дюра, учил за того красне дню наших худобних трамвайцох, сам од своих ускоробаних пенезох доложел и своєю 100 Дин., так же ше штифого на зберало 800 (осемсто) Дин.

Дзена дароватешох слидулоца:

Василь Винай, Дюра Рагай, Митро Винай, Габор Шанта, Еуген Шанта, Еуген Цимар, Влада Шепински, Дюра Павич.

Окрем того, наше трамвайци наши 15 лобих предлатникох «Руских Новинох» у Н. Саду.

Тоту пожертвовосц указали наше трамвайци Просвитуом Дружству бачи з на годн «маршистей» пропаганди, да указу, же оставало при своей Просвиту и же ю цу зос своїма худобнима средствами помагати.

А и прето, да зос тоту жертву за Руску Просвиту указу явну благодарносц нашоу Боюму, котри зик скоро штифцих при трамвайо намесцен, и да му задобова за несправедливи напади багаташох на цю.

На храм церкви св. Петра и Павла штици ше дарователи по Служби Вожей висликовали (фотографича ше обиди у идущим календару). Тогорочни кирбайи бук зкошкк особито радосни и торжественни як у церкви так и по общцох. Ани ше не осетено, же дахто хоби лаво же ше одрек нашей бири, далаче було нас у церкви инче ксцей.

Тото дню новосадских трамвайцох можеме указати як свитли приклад штифцим нашим Руснацом у Югославии як треба робити за нашу Просвиту Дружтво и за «Руски Новини». Кельо вет наших могуношцих лобзох, хтори би жили зос своєю добра дадо офировац на Просвиту! А и худобнейши наше людзе требало би голем кельо-кельо складати на Просвиту. Прето поболгубе штифци капто базани, да осебвало месци одбори и да Просвитуу дамо ширя до каждого общца. Кад мали и худобни Н. Сад молот за кратке време на зберати 15 лобих предлатникох за «Руски Новини», кельо би ше бешей мушело на зберати по наших велыких и мовних базалох! «Руски Новини» не можеме даром дзелити; ани не маю од индзей помощи, вем ше отримую од самей предлати, прето с предлати условно днубота за них, га кажди месци одбор мушн на тям робити, да по бешей предлатникох у белале найде, бо наметајме — по дзечей предлатникох, то Новини буду зуньши,

Канцлер Долфуе забити.

У оспитим часу було у Австрији барз неважно. Кадди дзень арнишела новки висти и атентатох на державни админи, на железници и на виших державних урядицох. Штико то робели австрийски пристанице немецкого диктатора Гитлера — гитлеровци. Вони сцели арнишати австрийску владу, да преглаши арнишателя Австрији гу Гитлеровою Немечкей. А днубекши процавайк Гитлера и бранитель самосталней Австрији бул преседаник австрийскей кляды канцлер Долфуе. Розуми ше, же його гитлеровци найбаржей мержели, дакельо рази травили вою на выю атентат да го забито, але без усиху.

Аж 25. мая вошло гитлеровцох на руку да своїм план шведу. У злме полудне пратило аж 150 гитлеровцох, преследовани аж полудне и офидаре до канцлерскей плати, у којрей

Темелї дружтва.

Живот у дружестве -- крицло напредовани.

Мгод цо себачносц розвита у людинах, так в розвита и у вощинах класох.

Кажди класа настої да поавинне вредносц своїи роботи и да знїан вредносц того, цо праши други класе.

Зна ше трафиц барз часто, же душевни роботїци почю мерци земледельцо, фабричного роботїца, ремесельника.

Вони ше почю владац так, як да вони постия на живне злго, да им други служба.

Но други ше боря проти того, давитано буни и скралдух духовним роботїцком своєю пимом.

У таких приликох розуми душевни роботїци, же воли не ту да им други служе и же вони не можю опсегод без цудзей помощи.

Но трафиц ше и то, же ше и душевни роботїцком робн челька неправда.

Други класени не можю дакеди арцифци их роботу, га их почю тримац штифцих покрейца подлїяма и наметїяма.

Сет, принашме испрено, и земледельцох и фабричних роботїцох, котри думают, же учитель, профессор, паночков, суди, новинаре, списатели и аьаре не робя цїц, або же их работа велко днубекша од их тїлесней роботи.

Правда, сєг мели душевнима роботїцкми людзох, котри лем крадио Богу днї и жию

од цудзей муки. По тавих трутох и трутох и вижетицох вет и у других класох.

Обично ше буни душевни роботїци барз снавоад у своей работи. Душевна работа на сто велко велка од тїлесней роботи. Сет днубох котри жада, же их дарастици родители поспали до вишких школох. Вони гвардо уверени, же би були штифци и же би мушени меней церани, кад би могли зарабити своей хлеб з паугом и з мотку.

Можебуц же тогто уверене кризе, але мушн ше признати, же и арани душевни роботїци верни Боюму заповида: „У зиню лїца своего будзели сєд хлеб свой“.

И тот, котри вема жульох на рукох, и тот, котрому шматн не пакшо од фабричного лмау и катурани, може мац велки брїти, чокти бесачни поци и чарки днї, кад му ше розвина тїло и душа од тежкей работи.

Єден сталел не може жити без другого. О тим ше увереме найбаржей теги, кад придзе до штрайковани.

Кад роботїци штрайкую, дорз то чувствую и други класи. Цена роба рошнїо и живот штифцим постава чельши.

Кад би земледельци штрайковали, штици би други пострадали. Пострадали би роботїци у варошох у рудничкох и ремесельници в тарговец и ваталителїци (душевни роботїци).

Зє ваталителїцише не чатаме до терз же би дакеди штрайковала.

Можеме себе ласко подумати, як би таци штрайцих намкодел другим класом.

Народ бел интеллигентїи мушн би у вичнабешей Европи преслатиц або ше претопиц до цулого штраца. Кажде тако преслїавне до другого варошу викаде и вибтоженебн безчисленних вощинох и фавелїцох.

Там дзе нет дома шей ваталителїци, прїзде ваталителїци цудзого адрару. А штици мєста, по ац цудзи ваталителїци завезеж цу праву крапидецо доманиїи людзома.

Кажди класа дружству потрібна, ани єдинема права да поше другей. Ти цїц де вредни и не робни, але живни од мот муки.

Класа ше мушн мццксобно цїлїи. Душевни роботїци треба да цїлїи тїлесного роботїци а тїлесни душевного роботїци; ремесельник ше не шме давитано понад роботїца, ани тарговец понад земледельца.

Найвекши филозофи старого вичу не цїлїи тїлесного роботїци, але го цо вецей мержели.

Гречески филозоф Аристотел барз мудри человек, написал у одной кнїжкї:

„Ручни роботїци не заслужую меня человека. Раба, то посебна класа людзох, котри су створени да за нас робн тїлесну роботу“.

Слично писал и гурорел и други велки Грци Аристотелов ученик Платон.

Новичик звалел тоту гадку вичу. Християне, котри вера, же штици людзе браца и ксци:

Долфус биває. Стража у залах их вилега, бо не знала, же то зробишени гитлеровци. Фрицки звладала бунтовниця дос дагу пачату прешли до канцеларии самого Долфуса и види од бунтовницях такой вистрелел до шго два раза и трафел го у шию и руку. Долфус спаднул обляти з криву. Тельо ише могол бешетоват, же замедель, да не презивлю крени, да му пошло духтора и священника, да ше висповеда и запричата, але бунтовниця ку то не дала. На пол пеци годзин по воладно канцлер Долфус умар од губитка крени.

Бунтовниця владели и радиоштацію у Бейну и дали прешанци криву вистру, же Долфус зацекочвал и же владу вревлял др. Ринтхелен, дотерашай австрийск посланик у Риме. Але полиция уж знала, же гитлеровци приправяно буну и такой полкани и войска прешла врид канцлерону залагу лям же даскельо вниуги нескоро, бо бунтовниця уж були у залаги. Кед бунтовниця видзели, же войска стої наиколо палати з даслами и машинским пуанками такой лям було ясно, же их революция ирешадла. Прето прашивовали министра Фам, котрого тинь вилель и заварил у канцлеровой залаги, пай дос бачкону палати розмаже войска, да не истреля и да пуце шницел бунтовницях, да можу марш врид дос палати и сцекнуц до Немейскей. Командант войска врид палату генерал Штармер одповед, же бунтовниця запуци, але лям под условиям, же бунтовниця у палати никого не забиво. Але канцлер Долфус уж бул вабати!

Шницел бунтовниця мушели ше вридци и терас су заварти. Будзе их суданц, прешн суд и поин од заслуженей кафе ил сцекнио.

Президент австрийскей республци такой одредзел, да наместо покойного канцлера Долфуса владн владу министр Суншик.

Так это полнеул нова ковей Австрия „малн велики человек“ (пак Долфус бул ицки человек) канцлер Долфус. Бул виш велик и мудра колитар, котри бара любел свою Австрию и ой илешоу, за котру его я живот ской зал. Крем того бул виш цери христиани-ектолик, котри сцел к свою державу ушорид по Божих законех и по його воли бул би Австрия лерна модерна права християнск держава. Але, шлицел и бивовил подиланци убийци гитлеровци ирешрели го у той работи

едного Опа небесаого, а единаку цуну, не шчу да жерел ані тілесного ані душевного робитника. Воин муна цини шницелх лодзох, котри робя и сцу робяц, я котри ше не ше подложни той задачи, ал того вридза слово св. Писма: „Хто не робн пай кай лас“.

Зановид: „Люби ближнього своего як самого себе“ я „цо не сцел за ци други робя, ня раб ти ані другому“, вридза не лям за поединцох, але и за класи.

И шлицел би класа могла да ирешажн другу класу, кед би ше бара замочвала. Зато и видзиле кед едия класа организовава веп ше и други класи организовау, да буду по мащивши, да ше можу легчайше бршии.

Организація потребк не лям прето, же ше у кождей класи найду людзе, котри сцу за себе хасноват роботу другой класи, але и прето, бо ше вридзоц шницелх доброх лени.

Но може ше одредзиц за шницел часа: цѣна едного пару динелох одповеда такой й такой мери жита; така и така мера платна и жита вридза тельо и тельо киджкох; за тельо и тельо годзини работи у фабрики и у руковоу ма робитика добик тельо и тельо Динари.

Зато потребко, до ше организовау шницел класи и владанц одредзую цѣну своѣа виробом.

(Далей будзе).

И у других местах Австриї зробиовали гитлеровци направн революция, але видзели бути ладивадени. Вниуги, же бунтовниця го-та своєю кривава крочени робела заскваном и з подпору гитлеровцох дос Шамедка и прето велик держави булу у Берлину зрештештрац. Зос того годзи лям цини до великого пансеца!

Велика поплава у Польскей.

У западных Курлятах там две живи руске племя, цо ше вола Лемки, прешного тисня врезельки диджи рает Непрад, Виском, Сан и Висла нагле впрости розляни ше и злила велі

и велі вилати у 23-рох срезох краковского вондствя (як у нас Бановици). У далних кра-йох бул така велика вода, же ше го иш не можло ише ишак преш — вода виврацала далі — лям на деревцанох, котри привожели людзом поживу. Велі вилати вода далком од-висла. Людде кед видзели, як на вода ишико одлоши, сами сцекали до води и дасели ше. Зодавело ше велей сто особи. Чюода вивоши стили мильярди, бо и шницел драги цолком зидзени. — У Восточней, рускей Галичини бу-ла тиж поплава у околици реки Дайпра, але слава Богу, терас бул мала и чюоди бара ве-льо не впробела.

Дон Боско вихователь запущеней младежи.

Дон Боско ше родил у Италиі бліско Торина 1815. року. Своєю велі-ку роботу заочал як священник 1841. року, а докончел 1888. р.

Вон ше прилапел вихованя за-пущеных и пайчурних дзецох по по-вей методи, котра бул полна лю-бови и ошовекей нежегнотливости ту пайвиднейшим дзеном, котрих цали швет одручовал.

Дон Боско бул установителю мужских и женских манастирох, котри уж нешка розширени не лям по Европи, але и по Америки и Азии. Нешка уж ест коло 1500 мужских и женских заводох Дон Боска, да виховано запущеней младежи.

Батогашка ронтовинце.

После памрочала Губани веп ил други слави „русскей“ историк и др. Николай Д. Олешков, (я хто би вриц?) котри у „Заря“ ви-ше, историко русского народа в церици, же руска митрополит Нещер бул московским маршовиком докшавенк, котра веп шочли дацо по историй бара добре лизанте, же Нещер одад сца борителю за законци рускей церици дос Римом — бул митрополит Ки-евскей и делей Русаї. Сам ше тинь подилан на флоранцим собору: „Isidorus Melitopolita Kiovae et Iulius Russiae“

Види, же напому младому историку Па-кочайови ан паха Киев але Москва, та би сцел славног руского митрополиту докшави сара-вин, як цо и шницелх нас Русскох. А историк я прешн пай кай до будиоку!

Батогашка затадка. Мю заслугу ма Хервет др. Марко Бойн за русскох?

Же парол „Русина“ Дра Мильна Губа ша по руски шлиц.

Чом Николай Д. Олешков у своѣй „исто-ри“ не канчел ану вару прешн сц. мисл. Вла-димер Велики?

Бо би му ел правну ливсел, та би му ю „Заря“ не видруковала. Зато ше виш мудро шницелнуз дос „греческим христианством“.

Кельо раз ше до терас „Заряше“ пре-кресцели? На цо ше мож так лавно одповец. Перше мело ям було „Руски Батог“, веп „Ор-ганизація“, веп „Заря, культурно просвети-телно й (I) общество Руского народа у Ю-гославий“, веп „Ка Ну Ста Ю Ри“, веп „Союз“ а терас ше вилало „Заряше“ але ишак пь зато видзавше шлиц „Батогашка“.

Миклушевци.

Святочна Академия у чест. Т. Шевченка. Наша польовостована Руски-Українскя Чти-тивня почала свою активну роботу 22. веп дос прешлаву 120-рочницю пайвеканого Русина Тараса Шевченка. Академия кай велікоя мочиния матери-

явали успех. Публици було досл. бісько 200 особа. Програм був багата і добре виконали. Красні каші українські пісні виконали бари добре мешани і мужески хор под дирижированом п. М. Гирковського богослова. И на тям меске му наша Читальня павкрасше дзвуче з краєв устних Аладемкі. Слово о Шевченку гуторел п. М. Бучко. У слові бенеди указал цини жнок и роботу паночо боани. Даскельо Шенченкескє пісні краще дємонстрала паночка Кетна Лабоні и п. Владимир Пан. Тота кращє Академия здегнєна зос пасно „Боже послухай благая...“

Ми не шикє називаєме, же наша Читальня будє в далєй так кращє виступат, пред наших людєх, и то ми шикє и жєдєме.

ПЕТРО БУЧКО.

Коцур.

Коцур 16. VII. 1934.

Шіда сом не думал, же будєм мушєх до новинох вистат. Инак же на то явєла „Заря“ зос своє изривду, по ю вїноша у числє 13.

На правд, же Коцурска Земледїлска Читальня дарєв дїхана „русска“ (россїянскє) духом, бо ю знатє прєкє — зос котрих даскельє зарєше — основали и подаєла од дєчатку у духу малоруским (українским), а як у мадїрским або у россїйским, в чкм ше зожу ошведомїд у занєсєнєх Землєх. Читальнї у Коцуре, в котри слєн як жєданїє члєнк истєй читальнї, составяли.

На правда, же Земледїлска читальня полїцїйскє зєвєрта.

На правда, же православи дєвоєц зє прєота до Землєдїлска Читальнї прєго, же о православї, бо пред нїм Читальня уж мала православних члєкєх.

Єдина прїчєна то: Зос Землєдїлска Читальнї виступєли коло 20 члєнє прєго, же ше вирудєло нашєго грекокат. павєтє зос истєй Читальнї. Тєдї виступєли прєго, же ше нашєго кавєцє не вирудєло, и тєрєш пєчєу, же ше православного же прїчєло!

Не правда, же робя роздор у руским нєтодє так називанї даскельє пучанє алє нєлюбїтєлє правдї, же го робя Зарєше, бо лєм прєго видєвалє „Заря“!

Милє брєцє, Русини! Не сєм пєчєлає, єм вєм сєм рєштєрїєнє пчї, же бї сєє явєвої крїкєвкєстєй зрєшлє тє спєдїлє до далєкєй глїбїнї. Пєчєлає зарєше, да ше любїтє рєтє Русини, док го самї не любї. Зарєше, в законїшєє свєох брєтєх и самїх сєбє!

„ЗБ“.

Петровци.

Молба шцїцким священїком и другим ч. особом.

Пред даскельєма тїжєнїма розгослєл хтєкє на шцїцких священїкєх нашєго народу и шцїцкєй особї куковарскї новїнї „Слєбєдно лєво“, у хторїх пєшїкє 16 пєтровчаньєх блєтє Мих. Юлєса, Мих. Олєкєрє и Нїколєу Иванє. Шєжє тєтє стєвєр прїчєдєкє держ. тужїтєцтєву суду, модїлїє мїє трємє шцїцких чєснїх Русїнєх, хторї тєтї куковарскї прїялї, да явєрєнєй кєртїє а на атрєс Мих. Олєкєрє, прєдївкє ошчїкє у Пєтровцєх, в. п. Вукєвєрєнїє: нєшїє тєтї куковарскї подїнїє прїячїє. Тє м будєє нє суду докєзє клєвєтї вєлїкєго кєктєрєу. Нєпрєдєх пєчєлєшїє шцїцкїм дєкєкємє.

МИХАИЛ ОЛЄАР, прєдєс. ошчїкє.

Паломництво до Києва

Вєдєє а Юлєсєнєй прєтєсєну мєшєнєє сєнтємбєрє. У Рємєу булє вєкєвєцє рєйєн дєтє. Цєнє шє цєлєу аєрєу 1000 д. Прїячїєц шє трєбєлє на Брєсєлєвєкє пєдїє сєбєрє, Зєгрєб, Трє крєпєлє Токєслєвєкє 25, до 1. сєптє. и пєслєдє 1000 д.

Шлєбєдно зєвєрє лєгєтє.

Дє вєдєє у тєсє рєшчєлє тєч хтє вївєрєнїє жєтє до другїх дєржєвєх. Тєрєшє влєдєлє вїрєдєлє, же мєжєу жєкє прєдєкєцє до другїх дєржєвєх шцїкє: в сєлєх дємєлєцїє, и жїтїє шєдрєгє и нєдєнїє кєртєвєнє, лєм мєжє мєцє дєвєлєлє сємїнїстєрєтєлє нємєлєдїлєтєвє.

Забранєтє прєдєвєнє нєщєнє бєтєлїнє.

Ушчїкє Сєвєрскєй бєнєдїкєнє забранєлє прєдєвєнє ошчїкє бєтєлїнє до вєрєдєх и нє кєчєкєх. Цїлє тєй забранє тєтє, дє шє нєпрєдєвєнє тєч якє нєщєнє, лєм ошчїкєнє на бєнєдїкєнєх вєлєкєтєрїєх.

Цєнє жєртє у Мїтровцїх.

На прїячїє у Мїтровцїх прєдєвєнє нєщє жєтє по 95—100 д. куковєцє 85—95 д. прєцє вїсєрєкє до 80 д. На прїячїє прєшлєй сєбєтї булє вєрєдє 20 вєчєрєнє яєрєнє и шцїкє прєдєнє.

Убїєнїє у Слєв. Шцїцєу рєзчїшєнє.

У прєшчїєнєм чїслє вєлєкє зємє, о стрєшчїєм убїєнїє у Слєв. Шцїцєу, дєє булє у сєчєй нєщє забєлєтє бєгєцє члєкєк Губєрєвїч, дєго жєнєкє и шєкєрє. Збїєнїєкє, хтєрї тєтє стрєшчїє аєрєчїєвєтє вєрєбєлє, нє жєтєнє прєрєкєсє. Аєк 22. нєлє зєвєрєлє нєлєцїє у Вукєвєрєу Адємє Мїєрє, вєвєрєвєнїє, хтєрї прїє прє кєрчїєкє, у сєчєй штєрєлєкє и рєвєлєлє вєдєлє рєтєлє тє го шцїцкє нєзєрєлє. Нє вїсчїтєвєнїє прїчєлє, же члєкє мєнє од вєрєдєх у вєтєнєх нє прєтїє Вукєвєрє-Зєгрєб, нєшчїє є рєдєлє зос Тєрєдїнєцєх у Срїємє. Жєкє нє мєлє прєшчїєлє, жєнєу одєчєлє и вєдє дєсєлє тєлєвєй. У далєшнїєм нєшчїє прїчєлє, же вєтє нєзєбїєлєлє Губєрєвїчє, жєнєу вїгєтє й шєкєрє. Члєкє Губєрєвїчє мє зємєлє пєчєжєкє, тє го думєлє нєгєрєкє. Алє кєд гєбєлєлє у зїєкє нєзєвєлє и отєвєрєлє вєдє лїдєчкєу Губєрєвїчє шє прєбудєлє и влєчєлє зє рєвєлєрє. Збїєнїєкє го тєкєй вєдєрєлє зос шєкєрє по глєвї, вєдє тєкєкє и вїгєтє жєнєу и шєкєрє. Цєлєжєкє нєшчїє лєм 3082 д., и 7 дукєтє.

Збїєнїєкє вїєвєлє прєд нєрєдєм шчїєнїє шє, же мє нє жєлє, же тєкє стрєшчїє влєчїє нєрєбєлє. — Ошчїкєнє вє до гєрєнїєу у Жуплїє, и сєдєлє го будє у Оєвєкєу.

Бурєа

Нєшїє Слєд 25. VII. 1934.

Жїтїє лєвє	104—120 дн.
Куковєцє бєчїє и срїєкєкє	90—95 дн.
Прєцє бєчїє и срїєкєкє	70—80 дн.
Олєкє	60—70 дн.
Мушє 00 нєвє	205—210 дн.
Мушє чїслє 2	185—205 дн.
Мушє чїслє 0	135—145 дн.
Урєкєлїє	55—60 дн.
Шцїцкє	135—140 дн.
Отрєбї	90—100 дн.

ДУХОВНИ ЖИВОТ

Свєтї Пєвлє

— апєстєлє нєрєдєх.

У Антїохїє и Иєвєнїє Жїзїєнє ужє рєзчїшєлє хтє, же Антїохїє вєкєвєлєлє Пєвлє. Зєтє вєлєкє булє іх зєвєдєлєнє, кєд вїєвєлєлє. Пєвлє вїєвєлє, „Тє шчїєнє нєрєшє чудє“ — гутєрєлє шцїкє. А Пєвлє прєтє дєнє рєвє нєшчїє зос Вєрєнєу до дєрєкїє. Тєч тє долєгє вєнїє тєм ошчїкє, алє тєлє о тєрє, же Пєвлє булє кєкєвєлєлє и єжїє крїєпєлє, же шє вєлє нєгєнє ошчїкєлє.

Вєдє шє вєрєдєлє до Антїохїє, Иєвєнїє и обїєчїєлє цєлє крєй, цє шє вєлєлє Пєвєдїє. Шчїєдєлє зє уєшчїєх нєчєвєлєлє и вїєвєдєлєлє сєшчїєнїєкєх. Вєдє шєдїлє нє лєдє и прїєшчїєлє вєзєдє до Антїохїє, у сєрєкїє Сїрїє, одєкєлє шє лєшчїєкє нє дрєгєу.

А тєдє тє члєнє антїохїєскїє хрїєстїєнє, же шє Пєвлє вєрєлєлє зос апєстєлєскєй дрєгїє, зїєнїєлє шє вїєнїє до хїєкє, дєє булє Пєвлє и вєнїє прїєвєлєлє шцїкє, нє дєжїє и якїє чудє Бог прїєйє шчїєгє рєбєлє. — Тєрєшє ошчїкєнє аєлєжєкє зє нємїє? — нєчєлє шє хрїєстїєнє Пєвлє. — Тєй, — одєвєдє Пєвлє, — трєбєлє нємє нєбрєкє рєвєнїє сєлєх зє далєшнє рєбєтє. Тє мєдєлє вємїє ошчїкєнємє и дєлєм и дшчїєм дєкє зос Гєсєчїєкє нє вєрєнїє нє далєшнє дрєгєу.

Єднєтє зїєкє прїєшчїєлє до Антїохїє даскєлє зос хрїєстїєнєх зос Юдєй. И хїєлєлє шє прєд нїємє антїохїєскїє хрїєстїєнє, нє шє зос яєдєвєлєлє обрєцєлєлє нє хрїєстїєнєкєтєвє: Рєзєкє вєдєлє нємїє вєлєкє, брєцє, бо шчїєрє шє вїєрє Хрїєстєвє. Вєлєлє нєзєнєх прєвїєнєлєлє ужє Хрїєстєвє шчїєкє.

Тє вїєнїє рєдєснє вїєстєкє, — гвєрїє хрїєстїєнє зос Юдєй. — алє кїє тєтїє обрєцєлєлє нєгєлє трїєлєлє зєкєнє Мєйєсїєвє, чїє шє зєлє обрєзєвєнєцє?

На тє гвєрєлє Пєвлє: Брєдє! З прїєхєдєкє Хрїєстє зєкєнє Мєйєсїєвє прєстєлє. Тєрєшє брєцє зєкєнє Хрїєстє.

Нє зєдєвєлєлєлє булє в тєм Юдєй и гвєрєлє: Ушчїєкє тє? Мє вєдє нє мєшчїє трїєлєлє обрєзєвєнєцє?

Нє, нє тєкє, брєцє! Тєчїє, нє шє рєдєснїє у Мєйєрєвїєвїє зєкєнєу, мєжєу трїєлєлє тєтє обрєчїє, алє нє сїлєуємє нє тє тєкє, котрїє прїєстєлєлєкє тє Хрїєстєвєй дєржєкє зос нєгєнєкє. Бо мїє ошчїкєнє прєд вїєгєм нє шє зєкєнє Мєйєсїє, алє нє вїєрїє у Иєсєсє Хрїєстє. Шчїєлє мє дєшчїє Богє нє вїєрїє у Хрїєстє,

Мудрє гутєрєлє Пєвлє, алє нє мєгєлє прєдєвєдїєлє Юдєйєх. И дєвєдїє од антїохїєскїєх хрїєстїєнєх, нє сєкєрєйє булєлє Жїзїєнє, прїєстєлєлєлєлє в нїємє. И рєчїє шє дєгєвєрєлєлє, а нє ошчїкєнє гвєрєлє Вєрєнєцє: тє Юдєйємє:

Знєкє цє, брєцє? Вїєдєлєм, же мєшчїємє шє ошчїкєнє апєстєлєх. Вєнїє зос Хрїєстєм хїєдєлєлє слухєлєлє нєшчїє в вїєгє устїєх, нє хтє вєцє гєдєсє лєпїєшє знєкє, кєд рє вєлє.

Тєкє будєє нєдєлєшнє! — прїєстєлєлєлєлє. Тєкє нєвєдєлєлє апєстєлє, тєкє будєє.

И ошчїкєнєлє, дє Пєвлє и Вєрєнєцє зос дєсєкєлємє другїєх нєйєдє до Брєсєлєвїє, дє шє нєрєдєлє зє апєстєлємє. Нє дрєжє гвєрїє Пєвлє тєу сєвїєкєу дрєжчїєу: Брєцє, нє бузємє дєрєлє нєшчїє. Пє дрєжє у Фєнїкєйє и Сємєрїєйє глєшчїє будєзємє мєнє Богє. — А кєд шє хрїєстїєнє у тїєх мєстєх дєнєлєлє, прїєшчїє вєнїє вїє до Брєсєлєвїє гвєрєлєлє:

Дєбїє вїє нєдємєлєлє, дє шє ошчїкєнє апєстєлєх. Бє и у нєсє нєтє вїєдїє думїє о вїєрїєнє вєшчїє Мєйєсїєвєгє зєкєнє. Кєд шє вєрєнїє вєзєдє, лєшчїє нємє ошчїкєнє апєстєлєкє.

(Дєлєйє будєє).

